

Holm, A.K.

Tale, da Orlogsskibet Dronning Maria løb af Stablen, paa Nyeholm den 16de Sept. 1824

000000565121

d-2-913

Sea War Museum

Deres Majestæt,

D r o n n i n g e n ,

allerunderdanigst

filegnet.

Allernaadigste Konge!

Allernaadigste Dronning!

Høie, ædle Forsamling!

Fvort elskte Fædreland var stedse den Dag festlig, paa hvilken et nyt Dragskib løb ud i Havet, og den Glæde, der stedse var Alle saa kjær, forøgedes med en nye Styrke. Det var stedse en Dag, der opløstede Sindet til Ham, som byder over Himlen, Havet, Jorden, og Alt, hvad som er derudi, og styrer Rigers og Nationers Skjebne med uforanderlig Visdom og Miskundhed; en Dag, der forbandt Kongen og Undersaatterne nære, ved en Gjenstand, der var dyrebar for begge, og nærede Fædrelandskjerlighedens hellige Ild i ethvert redeligt Hjerte. Det var en Dag, der fremkaldte

saar manges Alvorstankte om Mand og Indsigt, om Mod og Kraft, om Trost og Tapperhed, om Livet og Døden, vakde saar manges ædel Følelse, der blev varig, saar manges god Bestutning, der udførtes, saar mange kostelige Erindringer og Forventninger, der havde velgjørende Indflydelse paa Sindelag og Levnet.

Da Mennesket i fuld Selvbevidsthed af sit eget Værd, uden Frygt for den bundløse Afgrund, uden Skræk for Stormenes altomstyrtende Vælde, bygde sig et Skib og foer over Bølgerne, og frimodig ved de første heldige Forsøg, vovede sig alt videre og videre, og dristede sig omsider paa en Bane, Ingen forhen havde vandret, over det store Verdens Hav til Nordflodens fjerneste Egne, for at udvide sin Kundskab, for at søge nye Næringsveje, for at opdage ukjendte Kilder til Livets Nødtørst, Lyst og Nydelse, da blev Skaberens Befaling til de første Dødelige, som bare hans Vilsede, først i sit hele Omfang adlydet, da gik hans faderlige Forjættelse til dem først i sin hele Herlighed i Opfyldelse, da gjorde Mennesket sig først hele For-

den underdanig, da stod han først frem, som Herrens Øpperste, kronet med Visdom og Ære. Dog var han end glad ved sit Held, faldt han sig end ophøiet ved sin Daad, kunde han dog ikke give sig selv alene Æren; ikke kunde han sige, at han ved egen Kraft havde udført det vovelige Foretagende, og at det var lykket ham uden høiere Bistand. Nei, naar han erindrede de Farer, i hvilke han stødtes, den Kamp, han saa ofte mod al Forventning havde overvundet, de tusende af hans Brødre, der i den maatte bukke under; naar han mindede sig om de uærvnelige Uheld, den dybeste Grausomhed ei kan forudsee eller beregne, og den Elementernes Vælde, for hvilken al menneskelig Kraft er afmægtig, da erkjendte han Sandheden af de Ord, Israels Konge haver talet, naar han i sine hvide Hymner vil opfordre Mennesket til Ærefrygt og Tillid til den Evige „De som fare paa Havet og udføre deres Daad i de store Bønder, de have seet Herrens Gjæringer i det Dybe. Da han talede, veiste sig Stormen, oprørtes Bølgerne. De fore op mod Himlen, ned i Afgrunden, saar deres Siel

fortvblede af Angest og deres Wiisdom blev til Intet. De raabte til Herren i deres Nød, Han udforde dem af Trængsten, Stormen blev stille, Bølgerne lagde sig. De bleve glade, at det var bleven stille, og Han forde dem i Havn efter deres Begjering. De skulle prise Herren i Menigheden, love Ham for de Gamle:

Men og paa sin Bei over Havet, der fyntes farefuld nok alligevel, skulde Mennesket, der stedse skal prøves og dannes ved Modgang, ikke alene have Strid med Elementerne; ogsaa der skulde Krigsbasunen lyde, ogsaa der skulde Stridens blodige Banner vaie, ogsaa der skulde der kæmpes for Konge og Fædreland. Farer nedbaie ei Menneskets Mod, Hindringer og Trængsler kunne ei standse ham paa Migtens arefulde Bane; De forsøge, de hårde hans Kræfter, de opfordre ham til nye Anstrængelser. Han vovede da at fride ei alene paa det faste Land, men paa det bundløse Hav, ei alene i aaben Mark, eller inden Jordvolde og Mure, men han beredte sit Skib til en svømmende Fæstning, han gav det videre Rum og større Styrke

han udrustede det med alle Stridens Vaaben, og bemandede det med talrige Krigere, og forsvarede sig saa paa sin Fart over Havet, stred for Frihed og Ære. Men under de større Farer, mod de flere Fiender, kunde han da glemme, at ikke Wiisdom og Forstand, ikke Mod og Tapperhed alene giver Seier, kunde han glemme at opløste sit Sind til Hærskarernes Herre, kunde han, naar Striden var endt, naar Faren var overstanden, naar han stod, imedens tusende faldt paa høire og venstre, glemme Ham, som alene kan sige: Jeg gienløste Dig, jeg kaldte Dig ved Navn, Du er min, gaaer Du giennem Vandene, skulle de ikke opluge, igiennem Jlden, skal den ikke fortære Dig.

Lobet være da Gud, som har givet Menneskene saadan Magt, at de kunne færdes paa Havet, under Hans almægtige Varetøgt og Beskyttelse, have Mod til at leve, til at døe for det farefulde hæderlige Kalb.

Derfor maa enhver Statens retsindige Borgere, naar han agter paa Fædrelandets Lære, naar han tænker over Samfundets Hensigt og

hvorledes det kan opnaaes, med den inderligste Taknemmelighed erkjende, hvad han skylder sin Konge for den Omsorg, der ved Flaade og Søemagt vises Rigets Sikkerhed og Ære.

Dannerriget, næsten allevegne omgivet af Havet, kalder til Færd paa Volgerne. Danmarks Borger glæder sig ved, at dansk Skib kan gaae til Gronlands og Islands kolde Egue, til Afrikas Kyst, til begge Indier, føler hvor vigtige de fjerne Steder, som hylde Dannekongen, ere for Handel og Naring, og hvor vigtig da den Flaade er, som beskytter dem. Danmarks Sønner have fra de ældste Tider af med Lyst tumlet sig paa Søen, de fore vide omkring, og de strede mandeligen. Deres Konger opmuntrede og belønnede dem. Da de strede med Sværd og Spyd under Waldemarerer, eller paa de store Skibe under den gamle Oldenborgske Stamme, eller paa Baadeue i de senere Dage, have de stridt som Mænd, været værdige til Kongernes og Folkets Agtelse og Tillid. De ere ikke forglemte, de hedenfarne, deres Krands visner aldrig i Verus Tempel, de hvile

af deres Arbeide, deres Gjerninger følge dem. Deres Land er ikke veget bort fra os, deres Exempel har ikke sraalet forgjebes, den yngre Slægt er traadt i sine Forgængeres Fodspor paa den stolte blodige Bane. Aldrig skal det derfor glemmes, hvorledes Skram, Trollé, Rud, Giedde, Juul og Tordenskjold bleve hædrede af deres Konger — herlige Bygninger minde endnu om Fierde og Siette Christians Omsorg for Floden, og den Konge, der reiste et Huus for de Syge, og Skoler for de Unge i Søestaten, fuldførde det faste Værn for Hovedstadens Havn, satte Tordenskjold et Minde, og lod bygge Phoenix, Danmark, og Skibet, hvis Udsøb i Havet vi nu festligholde, skal med uskromtet Erbedighed og Taknemmelighed mindes af den nærværende Slægt og den tilkommende, for saa mangen Prøve paa sit Fadersind for Folket, og da og for sin Omsorg for dets Flaade.

Vel os! vore Konger kunne sige: Vi troe vort Folk vel, og vi elske det. Vel os! Folket kan sige: Vi vide, Kongen mener os det vel, vi

ere ham troe og vi elske ham. Kjerlighed har be-
 staact sin Prove, den er befunden tro og har al-
 drig svigtet. Da Mistillid valktes fjern og nær,
 da Borgerkrig udbrod i saa mange Lande, da de
 fordærveligste Grundsætninger hylledes, da Oprørs-
 aanden udbredtes, da viiste Dannerfolket sig, at
 være det tro, det godmodige, det kjerlige Folk, det
 stedse har været, aldrig har det glemt: frygter Gud,
 ærer Kongen. Og at det satte Priis paa sin
 Konges Dnsorg for Flaaden, at han herved befa-
 stede sig i dets Kjerlighed, herved vedligeholdt sin
 Magt over Hjerterne, det har det aabenbare lagt
 for Dagen ved sin Medvirkning til den store Hens-
 sigts Fremme, ved sine frivillige uskrømtede Offere
 paa Fædrenelandets Altar.

Det er da i Dag en Nationalfest, da et nyt
 Drlogsskib begynder sin Bane. Et Navn skal det
 bære, æret, elsket, betydningsfuldt. Kongen
 vil, at det skal kaldes Dronning Maria,
 og velkommen, velsignet skal det være Alle under
 dette dyrebare Navn. Det vidner om vor Konges
 Kjerlighed til sin høie Gemalinde, vidner om

Hans Glæde ved den Overbeviisning, at Hun er
 elsket af Folket. Det var Hendes rene Puske i de
 34 Aar, Hun har levet for os. Hvo kender ikke
 Hendes Kierlighed, som Hustrue og Moder, hvo
 kender ei Hendes Kierlighed til Dannerfolket, hvo
 har nærmet sig til Hende uden at oplives ved den
 Blidhed og Fromhed, der fremlyser af Hendes hulde
 Miner og Ord, hvo veed ikke, hvor gjerne Hun af-
 tørrer Laarer, lindrer Nøden, hædrer den Rettskafne.

Saa bede i Dag alle tro Undersaatter til
 Herren og Faderen i det Høie for Kongen og
 Dronningen og for hele Kongehuset, ønske Dem
 Liv, Sundhed og al Velsignelse heroven fra, at De
 maa leve lange i Fred og gode Dage, og see Deres
 Ønsker og Bestræbelser for Rigets Vel opfyldes,
 at Retfærdighed og Dom maa være Thronens Be-
 fastelse, Naade og Sandhed for Kongehs Naahyn,
 og at Han i sit store tunge Kald maa lønnes ved sit
 Folks Kierlighed.

Far da i Guds og Jesu Navn, her-
 lige Skib! ud paa Bølgen, æret ved Din hele
 Færd, som Hun, hvis Navn Du bærer. Og skal Du

engang heise Stridens blodige Flag, da følge Dig
Seier og Hæder, da være Dit Navn en Dymuntring
for Dine Krigere til at hævede Dannebrog's gamle
Ere, til at vidne om, at der i deres Hjerter bræn-
der Trostæb og Kierlighed til Ham og Hende, som
elske Folket, vidne om, at de frimodigen gaae i Dø-
den for Frederik og Maria.

